

Nếu Anh Là Giọt Lệ Nơi Đáy Mắt Em

Contents

Nếu Anh Là Giọt Lệ Nơi Đáy Mắt Em	1
1. Chương 1: Đứa Con Gái Như Tôi Mà Cũng Có Lúc Ngốc Nghếch	1
2. Chương 2: Trò Chơi Đây, Còn Sức Thì Tiếp Tục, Không Thì Knock-out	3
3. Chương 3: Không Muốn Anh Khó Xử, đành Buông Tay Anh Ra	4
4. Chương 4: Mỉm Cười Đôi Mắt Mà Lòng Chua Xót Đến Không Thở Được	4
5. Chương 5: Giá Như Trả Giá Ngón Áp Út Có Thể Đổi Lấy Hạnh Phúc Về Sau	5
6. Chương 6: Chương Cuối: Xin Người Nhất Định Phải Hạnh Phúc Hơn Tôi	6

Nếu Anh Là Giọt Lệ Nơi Đáy Mắt Em

Giới thiệu

Lúc tôi biết Trần Mộ, anh đang sầu não. Bạn gái Diêu Tình vừa mới chia tay anh. An Nhiên nói Trầ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-la-giot-le-noi-day-mat-em>

1. Chương 1: Đứa Con Gái Như Tôi Mà Cũng Có Lúc Ngốc Nghếch

Lúc tôi biết Trần Mộ, anh đang sầu não. Bạn gái Diêu Tình vừa mới chia tay anh.

An Nhiên nói Trần Mộ từng là tay chơi nổi danh ở trung học C, truyền thuyết về mấy đoạn tình cảm phong lưu của anh đâu đâu cũng có. Nhưng từ khi gặp Diêu Tình, anh đã tuyên bố: Mãi mãi chỉ yêu một người, đến rằng long đầu bạc. Diêu Tình không quá đẹp, nhưng lại chiếm được lòng của Trần Mộ, khiến nữ sinh toàn trường hâm mộ không thôi. Chỉ là, ai cũng không ngờ chưa đến nửa năm, Diêu Tình đã nói lời chia tay với Trần Mộ, lý do: Việc học cấp Ba quá bận rộn. Kỳ thực người sáng suốt đều hiểu, đơn giản là vì Diêu Tình đã yêu người khác.

An Nhiên sợ dĩ nói cặn kẽ như vậy, là vì tôi nói cho cô ấy biết, tôi thích Trần Mộ.

Phải, tôi Lạc Nại Nại, thích Trần Mộ. Lúc đó, tôi vừa lên cấp Ba, còn Trần Mộ thì sắp tốt nghiệp.

An Nhiên hỏi: “Nại Nại, nam sinh bằng tuổi trông cũng rất được, vì sao lại chọn anh ấy?”

Tôi đáp: “An Nhiên, cậu không biết đâu, có vài người, lần đầu tiên cậu nhìn thấy họ, đã biết chạy trời không khỏi nắng.”

Tôi nói: “An Nhiên, mình quyết định sẽ tỏ tình với anh ấy.”

An Nhiên nói tôi điên, nhưng tôi vẫn kéo bằng được cô ấy đi theo tôi đến trước cửa lớp Trần Mộ chờ anh tan học.

Ráng chiều màu lưu ly khoát cho hành lang một màu ảm áp với những âm thanh hỗn loạn của dòng người qua lại, nhưng khi Trần Mộ đeo chiếc ba lô Nike, mặc áo sơ mi trắng, quần vàng nhạt, đút tay vào túi đi ra khỏi lớp, tôi có cảm tưởng như đang xem một suất phim quay chậm vậy, ánh sáng chói lòa, những tiếng huyền não, thậm chí cả những bụi bặm đang chờn vờn trong không khí đều ngừng lại, toàn bộ thế giới chỉ còn lại mình anh, khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc, bờ vai xuôi, dáng vẻ đăm đạc xa cách.

Tôi như một nữ quân nhân vọt đến trước mặt anh, lớn tiếng nói: “Trần Mộ, em thích anh.”

Khoảnh khắc ấy, toàn bộ hành lang đều trở nên yên ắng, gió cũng như ngừng thổi, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi.

Đó là học sinh mới nhập học năm nhất, tiếng xấu kinh thiên động địa truyền khắp trường Lạc Nại Nại, đang tuyên bố theo đuổi đàn anh năm ba Trần Mộ.

An Nhiên nói: “Lạc Nại Nại, cậu không vui.”

Đúng vậy, ngày đó Trần Mộ từ chối tôi. Tôi chuẩn bị lâu như vậy, dùng hết dũng khí để nói câu: “Em thích anh.” Vậy mà anh chỉ lạnh lùng nhìn tôi hỏi: “Em là ai?”

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn tôi, thế nhưng tôi không sợ, tôi dũng cảm ngẩng đầu, kiên định nói: “Em là Lạc Nại Nại lớp mười ban ba.”

Anh “À” một tiếng nói: “Cảm ơn em”, sau đó tiếp tục bước đi. Hành lang yên tĩnh bắt đầu nhốn nháo, những người khác đi đến cạnh tôi, cố ý hay vô tình liếc nhìn tôi. Thế nhưng tôi không thấy xấu hổ chút nào, thích một người không thích mình, có gì đáng xấu hổ? Hơn nữa ai dám chắc người kia sẽ mãi mãi không đáp lại? Tôi tiện tay đốt điếu thuốc, hít vài hơi.

Lạc Nại Nại tôi đây không có gì ngoài dũng khí đầy người. Nếu đã dám bước bước đầu tiên, sẽ không cho phép mình thối lui.

Chỉ ít, anh sẽ nhớ tên tôi, không phải sao? Lần sau, anh sẽ không hỏi tôi là ai nữa.

Thế nhưng từ đó, hề nhắc đến Lạc Nại Nại là ai cũng lắc đầu ngán ngẫm. Bọn họ nói đứa con gái ấy thật kém cỏi, theo đuổi nam sinh không biết ngượng, còn hút thuốc uống rượu, phô trương khoác lác, chẳng để ai vào mắt, phóng túng không ngừng.

Song những chuyện ấy tôi đều chẳng thêm quan tâm, có thể gặp được người mình thích là ân huệ ông trời ban cho, tôi chỉ không muốn lỡ mất nó thôi.

Tôi cũng không giận vì sự lạnh lùng của anh, khi đi học thầy giáo có dạy: “Lòng chân thành sẽ được đền đáp”, nên tôi nói với An Nhiên: “Mình tin có một ngày Trần Mộ sẽ đáp lại mình.”

Tan học tôi đeo ba lô đứng ở cửa lớp chờ Trần Mộ, ăn trưa tôi chọn vị trí gần anh nhất, có lúc còn bùng học chạy đến lớp anh giả làm học sinh trong lớp anh, chỉ cần có cơ hội tôi sẽ nói với anh tôi thích anh, nên về sau ngay cả giáo viên lớp anh cũng quen mặt tôi.

Cuối cùng anh không chịu được nữa, có một ngày tan học ngăn tôi lại, nghiêm túc nói: “Lạc Nại Nại, anh không biết tự tin của em đến từ đâu nữa.”

Tôi nở nụ cười, tôi nói: “Quả nhiên anh nhớ tên em, cuối cùng anh cũng chủ động nói chuyện với em.”

Anh cười xoa đầu tôi nói: “Anh chưa từng gặp cô gái nào như em.”

2. Chương 2: Trò Chơi Này, Còn Sức Thì Tiếp Tục, Không Thì Knock-out

Trần Mộ nắm tay tôi đi qua những lối nhỏ trong trường, anh hôn tôi dưới tàng cây nở đầy hoa trắng, anh vuốt lại mái tóc bị gió làm rối của tôi. Tôi viết mấy bức thư tình cho anh, cùng anh ăn sáng, vì anh mà nỗ lực tỏa sáng ở trường. Trước mặt anh, tôi muốn mình trở nên hoàn hảo.

Anh đứng ở góc đường ôm tôi nói: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nại Nại, anh càng ngày càng thích em.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, “Như vậy không tốt sao?”

Ánh mắt anh bắt đầu né tránh, cúi đầu, “Nhưng mà, anh và cô ấy mới chia tay không lâu.”

Khoảnh khắc ấy, tôi nghe thấy tiếng trái tim mình rơi vỡ. Trần Mộ, chắc anh không biết, dù em làm gì vì anh cũng không sợ, thế nhưng điều em sợ nhất, là anh nhớ tới cô ấy. Một khắc kia, lòng tự tôn khiến tôi thôi nhìn anh bằng ánh mắt đầy hy vọng, lạnh giọng châm chọc: “Thì ra tay chơi nổi tiếng Trần Mộ lại chẳng chơi nổi trò tình cảm này.”

Trần Mộ nhìn tôi, thoáng sửng sốt, vẻ hốt hoảng phân vân trong mắt biến thành lãnh đạm, cười nói: “Hóa ra chỉ là trò chơi, ra thế...”

Phút chốc, anh cúi người, giữ lấy cằm tôi, “Lạc Nại Nại, thiếu nữ có tiếng bắt lương từ hồi sơ trung, chuyên đánh nhau với người khác, quen vô số bạn trai, rất am hiểu trò này nhỉ?”

Tôi cười tươi như hoa, “Thì ra Trần Mộ anh quan tâm em đến thế.”

“Lạc Nại Nại, anh chỉ muốn biết, điều gì đã cho em dũng khí đó?”

“Liên quan gì đến anh. Nhưng mà, Trần Mộ, anh sợ sao? Không sao, chỉ là trò chơi mà, còn sức thì tiếp tục, không thì knock-out” Tôi cố cười phô trương hết mức có thể.

Không ngoài dự đoán, Trần Mộ biến sắc phun ra hai chữ “Tiếp tục”.

Sườn mặt anh tràn đầy vẻ cô đơn như Tuyết Liên trên núi băng khiến tôi bỗng nhiên rất khó chịu, chắc anh đã biết chuyện Diêu Tĩnh đang hẹn hò với nam sinh khác nên mới thế, nhất định anh rất đau lòng.

Chàng trai từng khiến cả trường nghe tên đã sợ mất mặt, hôm nay sao lại thành ra như vậy? Sao anh lại bị tình yêu của một nữ sinh bình thường đến thế mà đi toàn bộ gai nhọn trên người?

Lúc Trần Mộ gọi điện cho tôi thì đêm đã khuya. Tôi đang mơ màng ngủ, đặt ống nghe bên tai, chợt nghe tiếng ầm ĩ phát ra từ phía bên kia, tôi hỏi: “Sao vậy?”

Anh nói: “Em đến Thành thị Anh hùng đi!” Thành thị Anh hùng là một trung tâm giải trí trong thành phố, tôi nói: “Trần Mộ, anh muốn em đến xem anh thắng điểm tuyệt đối à? Nói cho anh biết em không có hứng thú, đâu phải em chưa từng thấy qua điểm tuyệt đối.”

“Lạc Nại Nại, em đừng dồng dài nữa, rút cuộc em có tới không?”

Tôi... cắn răng: “Được, cứ ở đó đợi bà cô tới đi!”

Tôi đón xe, nhanh như chớp chạy đi, gió lạnh đầu thu khiến tôi rùng mình, trung tâm giải trí đèn đóm sáng trưng, người qua lại như mắc cửi.

Trần Mộ ngậm điều thuốc đứng ở cửa, vừa thấy tôi liền ôm lấy bả vai tôi nói: “Tốc độ thật nhanh.” Tôi nghiêng đầu sang nhìn anh, anh dụi đầu lọc đi, cười nói: “Tặng em một món quà.” Sau đó đưa tôi đến chỗ máy gấp thú, nói: “Chọn lấy con em thích nhất đi.”

“Chẳng lẽ em chọn con nào anh sẽ gấp được con đó cho em sao?”

Anh xoa đầu tôi một cái, “Em thực sự rất dồng dài.”

“Được rồi, em chọn cái tiểu quỷ màu đỏ lớn nhất ấy.”

Trong lúc tôi đang đoán xem kỹ thuật anh đạt đến mức nào thì anh đã lấy ra hai túi xèng lớn, hỏi: “Muốn chơi không?”

Tôi... đứng hình lần hai. Tôi hỏi: “Trần Mộ anh có bệnh à?” Anh cười, “Đột nhiên nổi hứng thôi, chơi không?”

“Được thôi.”

Cùng người mình thích ở chung, nhất định sẽ gặp may, vì đêm hôm đó chúng tôi chỉ dùng mười mấy xèng mà đã câu được một con tiểu quỷ trị giá tới mấy trăm đồng. Số xèng còn dư chúng tôi dành để chơi ném banh, lái xe, bắn súng, Puzzle Bobble, mãi đến hừng đông mới về nhà.

3. Chương 3: Không Muốn Anh Khó Xử, đành Buông Tay Anh Ra

An Nhiên nói: “Nại Nại, không ngờ cậu thực sự đang hẹn hò với anh ấy, giờ toàn trường đang bàn tán chuyện bọn cậu đấy.”

Tôi cười, “An Nhiên, Điều Tĩnh phản ứng thế nào?”

“Nghe nói gần đây hay hậm hực không vui, cứ tưởng mình đá kẻ khác, ai ngờ người kia vừa quay lưng thì đã có tình mới.”

Tôi cười run cả người, cô ta hậm hực là đáng đời.

Thấy tôi ác độc không cơ chứ, tôi làm sao nuốt trôi chuyện Trần Mộ phải khổ sở khóc lóc vì một đứa con gái, trong khi cô ta lại chẳng biết hối cải được.

Tôi kéo Trần Mộ nghênh ngang đi trong sân trường như một con khổng tước đầy kiêu ngạo, phô diễn hạnh phúc của mình cho những kẻ khác xem.

Có người nói nếu mang hạnh phúc ra rêu rao sẽ bị ông trời cướp đi. Nhưng tôi cứ nghĩ ông trời rất ưu đãi tôi nên sẽ không làm thế với tôi.

Ngay khi tôi cho rằng mọi chuyện đều tốt đẹp, những tháng ngày an tĩnh đã tới thì mọi chuyện lại lần nữa thay đổi khi Điều Tĩnh đến.

Đó là một lần công chiếu một bộ phim rất nổi tiếng, tôi kéo Trần Mộ đi xem.

Phim vừa mở màn thì nhạc chuông di động của Trần Mộ vang lên. Tôi không quay sang nhìn, cũng không nói gì.

Anh nghe máy, nói mấy câu rồi cúp, sau đó kéo tay tôi nói: “Nại Nại, Tiểu Tĩnh uống say, anh phải qua đó xem.”

Tôi nhìn màn ảnh không chớp mắt, nói: “Ừm, anh đi đi.”

Trần Mộ đưa tay ôm lấy mặt tôi, “Em không giận sao?”

“Sao em phải giận?” Tôi yên lặng nhìn anh, anh cũng trầm mặc nhìn tôi, rồi mở miệng: “Đúng vậy, đây chẳng qua chỉ là trò chơi.”

Anh đứng lên, bước đi không quay đầu lại.

Tôi vẫn bình tĩnh xem phim, thế nhưng nước mắt không ngừng rơi. Trần Mộ, anh bỏ em lại mà đi, sao em có thể không khó chịu? Chỉ là, em làm sao mở miệng giữ anh lại được, em biết anh sẽ khó xử.

Em không muốn nhìn thấy dáng vẻ đắn đo của anh, nên đâu thể làm gì khác ngoài việc buông tay anh ra.

4. Chương 4: Mỉm Cười Đối Mặt Mà Lòng Chưa Xót Đến Không Thở Được

Ngày hôm sau, khi tôi đến trường, toàn trường đã náo động bởi hai tin. An Nhiên nói kẻ phao tin chắc có tám đời thù với tôi, nếu không sẽ không độc ác như vậy, bởi hai tin tức đều liên quan đến tôi, hơn nữa độ công kích như thế xem ra là muốn tôi chết đi mới cam lòng.

Tin thứ nhất là, Trần Mộ đứng dưới nhà Diêu Tĩnh chờ cô ta mười mấy giờ, rốt cuộc cô ta cảm động nên đồng ý quay lại với anh.

Tin thứ hai là, Lạc Nại Nại năm nhất ban ba từng bị người khác cưỡng bức, đã không còn trong sạch từ lâu.

Tôi vừa hút thuốc vừa nói với An Nhiên, “Cậu có tin không?” An Nhiên nắm lấy tay tôi, “Tin hay không thì sao chứ? Trước sau gì mà cậu chẳng là bạn thân của mình.”

Khoảnh khắc ấy, tôi thật mong Trần Mộ cũng nói với tôi như vậy, chỉ là, tôi chờ chẵn một ngày đêm, cũng không thấy bóng dáng Trần Mộ đâu. Đổi lại có rất nhiều người đến lớp tôi, tôi biết họ muốn xem dáng vẻ khóc lóc của đứa con gái nổi tiếng bất lương trông thế nào.

Thế nhưng đành để bọn họ mất hứng ra về, vì tôi vẫn như ngày thường, ung dung ngồi đeo head-phone đọc truyện. Dù vậy, lời đồn đãi vẫn tiếp tục lan tràn, gì mà không ngờ có cô gái xui xẻo như vậy, gì mà cô ta làm sao sống được đến bây giờ, gì mà cô ta liệu có bị lây bệnh gì không,...

Tan học Diêu Tĩnh xuất hiện trước cửa lớp tôi, cô ta nở nụ cười chiến thắng nói, “Lạc Nại Nại hóa ra cũng chỉ có vậy.”

Tôi cười nhạt nhìn cô ta, cô ta nói tiếp: “Tai tiếng của cô thật vang dội.”

Không thèm để tâm đến lời khiêu khích của cô ta, tôi xoay người bỏ đi, cô ta nói với theo phía sau, “Anh ấy không yêu cô, người anh ấy yêu là ta.”

“Vậy để anh ta đến nói với tôi đi.”

Một tuần trôi qua, Trần Mộ không hề tới tìm tôi, lời đồn đãi cũng lắng dần. An Nhiên theo tôi đi ăn cơm, dạo phố, nghe nhạc. Cô ấy tìm được một truyện cười trên Internet liền đọc cho tôi nghe, cô ấy nói: “Có một người tên là Tiểu Thái (món tráng miệng), nên một hôm anh ta bị người ta bưng đi.”

Tôi nói: “Hứa An Nhiên cậu có thấy lạnh không? Chẳng lẽ có người tên Yêu Tinh thì có ngày sẽ bị Tôn Ngộ Không tới đánh à?”

An Nhiên nói: “Cậu là cái đồ con gái hung dữ chẳng có tí tế bào hài hước nào, cậu đừng nhớ tới Trần Mộ nữa, anh ta sẽ không quay lại đâu.”

Tôi châm thuốc, “An Nhiên, mình thực sự đã nghĩ Trần Mộ yêu mình, chỉ ít, cũng có chút thích.”

“Lạc Nại Nại, sao cậu cứ hành hạ bản thân thế? Cậu xem bây giờ cả trường đang nhìn chòng chọc cậu đó.”

“Chỉ là, An Nhiên à, mình biết diễn gì cho họ xem bây giờ? Mình chỉ yêu một người thôi, có gì sai chứ?”

“Nhưng Nại Nại, sao cứ phải là anh ta?”

“An Nhiên, trước đây mình cũng không phải đứa bé ngoan, nhưng ít ra cũng không có sở thích xấu nào. Cuộc sống mỗi ngày của mình chỉ gói gọn trong vòng đúng giờ đến trường, tan học về nhà, ăn ngủ. Song mừng hai năm đó, khi mình sang nhà bạn chơi về trễ, trên đường về bỗng đụng phải một đám lưu manh, chúng động tay động chân với mình. Giây phút bị chúng xé rách quần áo, mình đã nghĩ mình tiêu thật rồi. Thế nhưng, một thiếu niên đi ngang qua đã cứu mình, chỉ một mình anh ấy mà đánh lại cả đám người, cậu không biết anh ấy anh dũng thế nào đâu. Sau đó mình nghe ngóng mãi mới biết anh ấy rất nổi danh ở trung học C, nhưng là danh côn đồ. Từ đó trở đi, mình bắt đầu học hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, mình muốn đến gần anh ấy hơn, An Nhiên, cậu có hiểu không?”

An Nhiên không đề cập đến chuyện đó nữa, chỉ vỗ vỗ vai tôi nói: “Nại Nại, cố lên.”

5. Chương 5: Giá Như Trả Giá Ngón Áp Út Có Thể Đổi Lấy Hạnh Phúc Về Sau

Tôi gọi điện cho Trần Mộ, nói: “Em đang ở dưới nhà anh, anh xuống đi.”

Anh do dự chốc lát rồi nói. “Nại Nại, anh không thích em, Tiểu Tinh đang ở nhà anh.”

Một khắc kia, ngực tôi như nổi sóng, tai muốn ù lên.

Tôi nói, “Trần Mộ, em chỉ muốn nói mấy câu thôi, anh sợ gì chứ?” Sau đó cúp điện thoại.

Một lát sau, Trần Mộ chậm rãi đi xuống, anh ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ rồi kéo tôi đi khuất khỏi chỗ đó, tới một khúc quanh, sau đó dừng lại nói với tôi: “Nại Nại, xin lỗi, xin lỗi. Anh đã làm tổn thương em, khiến em chịu khổ.”

Tôi mỉm cười, “Trần Mộ, cô ấy có đối xử tốt với anh không? Cô ấy có khiến anh thấy hạnh phúc không?”

Anh cúi đầu, “Ừm, cô ấy nói sẽ đối xử tốt với anh, sẽ không bao giờ... bỏ anh theo người khác nữa.”

Tim tôi như ngừng đập, tôi hít một hơi, vờ như thoải mái nói: “Vậy là tốt rồi, Trần Mộ, kỳ thực chuyện giữa chúng ta chỉ là trò chơi thôi, anh đừng thích em thật đó.”

Trần Mộ ôm tôi thật chặt, “Nại Nại, xin lỗi.”

Tôi đẩy anh ra, tôi không thích hai chữ này.

Sau đó, tôi kiễng chân, hôn lên mắt trái của anh một cái, hôn lên mắt phải của anh một cái, “Trần Mộ, em hôn lên mắt anh, nên sau này dù em có đi bất cứ đâu, anh cũng sẽ thấy em, lúc anh không vui, phải nói cho em biết đầu tiên, em muốn chia sẻ cùng anh. Anh nhớ chưa?”

“Nại Nại, sao lại tốt với anh như vậy?”

“Bởi vì em thích anh mà... Haha, giỡn đó. Anh mau về đi, em đi đây. Sau này em sẽ không liên lạc với anh nữa, tránh cho Diêu Tĩnh phiền lòng.” Tôi nói liền một hơi rồi vội xoay người rời đi.

Trong khoảnh khắc xoay người đó, nước mắt thốt nhiên rơi. Lạc Nại Nại, kẻ phũ phàng nhất trường, cái gì cũng không sợ. Lạc Nại Nại, kẻ đánh nhau bị thương cũng chưa từng nhỏ một giọt nước mắt nào, lại vì một chàng trai mà rơi lệ lần nữa. Đó là loại cảm giác tuyệt vọng và bất lực đến mức nào, bạn cách anh ấy rất gần, nhưng lại chỉ có thể yêu thầm anh ấy, nguyện ý chấp tay dâng anh ấy cho kẻ khác, chỉ vì muốn anh ấy hạnh phúc.

Trần Mộ, em từng nghe một câu nói rất hay: “Nếu anh là giọt lệ nơi đáy mắt em, em sẽ vĩnh viễn không khóc, bởi vì em sợ mất anh.”

Thế nhưng, Trần Mộ, em không sợ mất anh, chỉ sợ anh không hạnh phúc, nên dù em có phải vì anh mà lệ chảy thành sông thì em cũng sẽ không ngăn anh bước đi.

An Nhiên nói tôi khờ.

An Nhiên hỏi: “Sau này Diêu Tĩnh thực sẽ quý trọng anh ấy sao?” Tôi nói tôi không biết, nhưng nếu tôi đã có thể theo anh từ sơ trung lên cao trung, thì cũng có thể theo anh đi cao trung lên đại học, thậm chí cả cuộc sống sau đó nữa, chỉ cần anh không hạnh phúc, tôi sẽ lập tức xuất hiện.

An Nhiên nói: “Sao phải vậy?”

Tôi nói: “An Nhiên, cậu không biết, tình cảm mình dành cho Trần Mộ, ngoài yêu, còn có nợ. Ngón áp út tay trái của anh ấy vì lần cứu mình ấy mà bị chặt đứt, từ đó về sau, dù anh ấy yêu ai đều không đeo nhẫn được. Diêu Tĩnh lúc đầu cũng vì chuyện này mà chia tay anh ấy, ai sẽ chịu được việc người mình yêu cả đời lại không thể đeo chiếc nhẫn tượng trưng cho sự vĩnh hằng kia chứ.

An Nhiên, nếu như có thể, mình thực nguyện ý trả giá ngón áp út để ở bên anh ấy, chỉ cần được ở bên anh ấy thôi.”

6. Chương 6: Chương Cuối: Xin Người Nhất Định Phải Hạnh Phúc Hơn Tôi

Mối tình đó, lời hứa đó, ở năm 2000 đã theo gió bay đi.

Sau đó tôi và Trần Mộ cắt đứt liên lạc, tuy cùng học một trường, cũng có lúc thoáng thấy nhau, nhưng đều vờ như không thấy.

Sau khi nghe Vương Phỉ hát “Tiểu vong thư”, tôi bắt đầu chuyển từ khóc vì đổ kỵ sang cười hâm mộ. Tôi từ xa nhìn họ hạnh phúc, trốn trong góc tối len lén chúc phúc cho hai người họ.

Sau đó không lâu thì hai người tốt nghiệp, nghe nói họ thi hai trường đại học khác nhau, nhưng cùng một thành phố, rồi lại nghe nói họ chia tay, rồi lại hợp lại. Thế nhưng, tất cả cũng chỉ là nghe nói.

Tôi bắt đầu chăm chỉ học hành, bớt dần dần chơi bời, không gây chuyện thị phi nữa. Mọi người đều nói sau khi trải qua một cuộc tình, tôi như biến thành người khác. Nhưng bọn họ đâu biết, người tôi yêu đã đi mất, tôi còn cố ra vẻ gan góc làm gì nữa.

Sau đó, cũng có nam sinh nắm tay tôi, dắt tôi đi xem phim, đi chơi tàu lượn, dắt tôi đi ăn, thậm chí đi đua xe suốt đêm, thế nhưng tôi chẳng có cảm giác như ngày trước.

Năm tháng tuy dài, nhưng ngày thì trôi nhanh, quanh đi quẩn lại thời gian đã qua rất nhiều.

Chỉ chớp mắt, vài năm trôi qua, tôi tốt nghiệp trung học, rồi đại học, cũng trải qua vài ba cuộc tình, chẳng để tâm vui buồn thế nào, được cái bên cạnh luôn có được người để nương tựa.

Năm 2007, tôi làm kiến trúc sư ở một thành phố, bởi áp lực công việc quá lớn nên quyết định về nhà nghỉ ngơi một thời gian.

Lúc cùng An Nhiên đi ăn, cô ấy nói: “Nại Nại, cậu biết không? Trần Mộ sắp kết hôn rồi.” Tôi nghe tin liền sửng người.

“Mình cũng mới nghe nói thôi, nhưng cô dâu không phải Diêu Tĩnh. Nại Nại, cậu có đến tham gia hôn lễ không?”

Tôi buồn bã, “Anh ấy hạnh phúc là được rồi, mình có đến hay không cũng chẳng liên quan gì.”

Thế nhưng duyên phận luôn đùa giỡn con người ta, ngày anh kết hôn, tôi lại gặp anh. Khi tôi hẹn bạn ăn cơm ở nhà hàng lớn nhất thành phố thì thấy một hôn lễ đang được cử hành long trọng ở đó. Thấy thế tôi rất hâm mộ, sau đó là sửng sốt khi thấy chú rể mặc một bộ âu phục trắng, mặt anh vẫn chẳng khác gì năm mười bảy tuổi, mắt trong như nước, nét cười chói lóa.

Anh cũng thoáng sửng người khi thấy tôi, anh gọi tôi: “Lạc Nại Nại?”

Nước mắt tôi bỗng tuôn ào ạt, tôi nói: “Không ngờ, thật không ngờ anh còn nhớ em, còn nhận ra em nữa.”

Anh dẫn cô dâu đến chỗ tôi, anh nói: “Cả đời này anh cũng sẽ không quên em.”

Cô dâu trông rất đáng yêu, nhìn ra được cô ấy rất dính anh, hết lòng hết dạ vì anh, cam nguyện bên anh cả đời. Tôi liếc nhìn ngón áp út tay trái của anh, anh chú ý tới ánh mắt của tôi, giơ tay lên cười nói: “Là đồ giả đó, năm đó cũng vì chuyện này nên mới không dám nói yêu em.”

Tôi chờ người ra, có ý gì?

“Thực ra năm đó chuyện chúng ta hẹn hò, có thể đối với em mà nói chỉ là trò chơi, song anh đã thực sự động lòng, nhưng lại vì ngón tay này mà tự ti, Diêu Tĩnh nói cuộc đời em còn dài như vậy, sau này sẽ gặp được người ưu tú hơn, nên anh chọn cách buông tay. Kỳ thực anh và Diêu Tĩnh không quay lại với nhau, haha, nhờ vậy mà anh mới có cơ hội gặp vợ anh bây giờ.”

Anh nói xong liền cúi đầu vuốt tóc vợ đầy yêu chiều, cô ngược nhìn anh cười. Ánh sáng hạnh phúc vây quanh hai người họ.

Tôi đột nhiên nhớ tới năm ấy, tôi đứng giữa hành lang, đứng cảm ngáng đầu nhìn anh, kiên định nói: “Em là Lạc Nại Nại lớp mười ban ba.”

Trần Mộ, thì ra, đã lâu như vậy rồi. Phạt nói một vòng luân hồi là bảy năm. Hóa ra, em đã chờ anh đủ một vòng luân hồi. Thế nhưng hôm nay thấy anh hạnh phúc, em lại thốt chẳng nên lời, tình yêu em dành cho anh năm ấy, đành xem như một bí mật vĩnh cửu, thay anh sống trong lòng em vậy.

Từ nhà hàng đi ra, ven đường có một cụ già bầy sạp hát ven đường, giọng hát tang thương vang lên: “Xin người nhất định phải hạnh phúc hơn tôi, mới đáng giá với nỗi đau tôi phải chịu.”

Trời có chút lạnh, gió có chút lớn, đường phố có chút huyền ảo lao xao, tôi biết, mùa đông này vẫn chỉ mình tôi một lối đi về.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-la-giot-le-noi-day-mat-em>